

EL CASTANYER GROS *(Recordant una sortida)*

Per un llarg camí, estret i pedregós,
i sempre veient davallar aigua clara,
muntanya amunt, amb aires de gatzara,
arribem caminant a un pla formós.
Queda encara un bon tros per ferel cim,
però allí, ens deturem i fem parada,
des de baix el pantà, fem la pujada,
buscant el castanyer, i ja el tenim.
L'obirem no gaire alt, i el contemplem,
només girant la mirada a l'esquerra,
sabíem de trobar-lo a mitja serra,
i a mitja serra just, allí el trobem.
El castanyer de la baga d'en Cuc,
és un gran arbre, al qui aguanta l'escorça,
no te pas cor, més te la gran força,
per a servir als vianants d'aixopluc.
Al fer de cabana en tan rústic lloc,
fins un carboner va fer-hi l'estada,
perquè entre la soca i la capçada,
i posà taula, llit i llar de foc.
Vint persones poden dins fer-hi el són,
mentre deu, no l'abracen fent rotllana,
és el més gran de la terra catalana,
i potser dels més grans d'arreu del món.
Per allí corren, senglars i toixons,
que fan la vida d'aglans i castanyes,
i viuen lliures per aquestes muntanyes,
farcides de xaragalls i torrentons.
Cinc segles d'una vida, son molts anys,
d'aguantar llamps i trons i les glaçades,
i encara amb les esperances posades,
per ésser guardià etern d'aquests paranys.
Tens prop per a trobar-te, mil camins,
que de nord a sud, creuen be la contrada,
tant pujant per l'agresta serralada,
com caminant, del Sui, o dels Palestrins.
Cànoves et guarda i s'omple 'orgull,
i rep a la gent que vol admirar-te,
de natura ets símbol, i ha de guardar-te,
doncs que d'història, tu n'omples un full.

ESTEVE PERICH SALA